

Toito ülles siit ja seält,
Rohho, kui ka pude peält;
Sest et ta jo Paasto kuus
Haudub poegi ommas puus.

Kui on külmad, waljud aiaid
Ja ka praud pude sees,
Hukka lähwad nende poiad
Külmal aial haududes:
Nenda siis nad kehwaiks jäwad,
Kui nad külmast wallo sawad,
Ei nad heida perret siis
Ni kui sell', kell' õige wiis.

Sedda küll on ärra nähtud
Igga pool maailma peäl,
Et kus puud on hästi tehtud,
Siggind linnud rohkest seäl:
Headus, eks se ei tasso
Keik, ja annab täie kasso:
Sellele, kes murret kannab,
Saddafordse wilja annab.

Ma põlletamisest.

Raebawad innimesed, et kui nemmad
omma põllomaad põlletanud, et se Ma koht
siis wägga arraks lainud, egga koggoniste
ennam wilja kandnud.

Se wigga tulles ennamiste sest: kui põld
wägga warra enne külli sai põlletud, ja siis
süggawaste küntud, mis läbbi põllend wäg-
gew muld Ma pohja läks, egga kassuks
woind olla. Põlletud maad ei woi mitte
süggawaste künda. Parrem on, kui wanna
põld, mis peab põlletud sama, enne saab
süggawaste sullaks küntud ja waule jätud,
siis woib failo ehk pu oksad, soo samblad
ehk rabba peäle weddada ja näddali pāwad
enne külli ärrapõlletada, pārrast maddalaste
künda, siis aastada, küll siis põld omma wil-
ja kannab.

Põlletud liwa Ma kardab keige ennam
süggawad kündi. Saue ja mulla maad ei
kehwaata mitte pārrast põlletamist, ni kui sed-